

Door Marita van den Hout (begeleider begaafde kinderen, 2011).

Tijdens een begeleidingsgesprek met een begaafde jongen van 16 jaar, kwam het volgende ter sprake. Hij vertelde me dat hij het maar niet snapte dat het lijkt alsof iedereen weet wat ze moeten doen, maar dat hij de enige is die dat niet weet.

In de begeleiding van begaafde kinderen komt telkens weer hetzelfde terug. Het kind lijkt er steeds niet bij te zijn. Waarom dwalen ze toch telkens weer af? Ze zijn niet georganiseerd. Er lijkt geen touw aan vast te knopen. Waarom zijn ze zo vaak geestelijk afwezig?

Ik ben zelf ook altijd vaag geweest en ben het nog. Ik weet nog goed hoe ik vroeger altijd mijn sleutels kwijt was, mijn tas, mijn agenda, of ik wist niet in welk lokaal ik moest zijn. Het rare was dat alle andere kinderen het wel wisten, maar ik niet. Nog steeds droom ik dat ik niet weet waar ik moet zijn.

Toen ik een stuk las van Lesley Sword (Director Gifts & Creative Services Australia, 2000), was het alsof ik iets van mezelf las. Er was zoveel herkenning. Ze schreef het volgende over 'giften and vague':

Als je de ouder of leerkracht van zo'n begaafd kind bent, zal het je vast bekend voorkomen. Is het niet frustrerend dat zo'n intelligent kind zo'n grote moeite heeft met de praktische dingen in het leven? Waarom lijkt het kind vaak ergens anders te zijn? Heb je je wel eens afgevraagd wat er in zo'n kind omgaat?

Het lijkt dat vaagheid geassocieerd is met hoge intelligentie en een introverte persoonlijkheid. De vage professor wordt vaak als synoniem gebruikt bij dit type mens.

Introverte mensen hebben het nodig om alles om zich heen te doorgronden, met heel hun zijn en ervaringen. Het is als een 3-D raamwerk van wie ik ben en wat ik heb meegemaakt en dat alles in mijn hoofd. Alles wat ik beleef (ervaar) buiten mijn lichaam wordt vergeleken en tegen het licht gehouden met wat ik al weet en heb ervaren. Als het voor mij logisch is en het heeft betekenis voor me dan sluit ik het in. Indien dat niet zo is, dan blijf ik er intellectueel mee spelen, binnen mijn raamwerk, pas het aan, pas mijn ervaringen aan, pas het raamwerk aan zodat het voor mij betekenisvol wordt, en mijn raamwerk niet beschadigd. Als dit proces bezig is, laat ik geen andere informatie meer binnenkomen. Op zo'n moment lijk ik vaag, 'van de wereld', voor een bepaalde tijd.

Voor introverte mensen is de innerlijke wereld vaak interessanter dan de buitenwereld. Dit is vooral zo bij zeer intelligente mensen.

Als ik opeens een idee krijg, of als er zich een probleem voordoet, dan speel ik ermee in mijn hoofd, maak verbindingen met dingen die ik al weet, probeer het uit te puzzelen. Dit gebeurt meestal onbewust en beseft ik het zelf niet eens. Pas op het moment dat het antwoord me te binnen schiet, beseft ik dat ik er mee bezig was. Als de input van de buitenwereld niet intellectueel uitdagend genoeg is, en dus saai, trek ik me terug, vaak onbewust, in mijn hoofd en zorg ik voor mijn eigen intellectuele uitdaging.

Daarbij kan ik me alleen toewijden en concentreren op die dingen waarvan ik zelf heb besloten dat ze belangrijk zijn. En wat er in mijn hoofd bezig is, is altijd belangrijk voor mij!

Natuurlijk is dit gedrag van mij frustrerend voor de mensen die met mij moeten omgaan. Dus wat kan je doen als ouder of leerkracht?

Realiseer je je dat wij er niet overheen groeien. Ik ben mijn hele leven vaag geweest en ben het nog. Maar dit heeft me niet tegengehouden in mijn studies en werk. Ik ben en was zeer productief en heb meerdere studies afgerond. Het is nutteloos om ons te zeggen dat we moeten opletten, dat we ons volwassen moeten dragen, en meer zelfcontrole moeten krijgen. Als we dat konden dan hadden we dat al lang gedaan.

Leer ons al heel vroeg organiseer vaardigheden, We hebben namelijk wel de intellectuele capaciteit om het te leren. Zo heb ik mezelf geleerd mijn sleutels en portemonnee altijd op dezelfde plek te leggen. Zodoende had ik zelf en de mensen die bij me woonden minder stress. Zo ook, bekijk ik elke avond wat ik de volgende dag moet doen, om mijn vergeetachtigheid te minimaliseren. Deze handelingen zijn nu een gewoonte geworden, waarbij ik niet meer hoeft na te denken.

Als je onze aandacht wilt, tik dan onze schouder aan, en zorg ervoor dat we oogcontact maken voordat je tegen ons praat. Op deze manier horen we echt wat je zegt. Als jullie het belangrijk vinden dat we iets doen, vertel het ons dan. Meestal vinden we het fijn om anderen te kunnen helpen en doen dat dan graag.

Bedenk vooral dat vaagheid bij ons vaak een onbewust proces is en we doen het niet om 'onze neus te drukken', of om jullie razend te maken. En red ons niet van de resultaten van onze vaagheid. Als we weer eens iets vergeten, doe het dan niet voor ons, maar laat het ons zelf ervaren en oplossen. Wij zijn erg intelligent en het duurt niet lang voordat wij zelf beseffen en leren dat we verantwoordelijk zijn voor onszelf.

Copyright 2011, Marita van den Hout

